

GYŰRŰ, SZELENCZE, VIRÁG.

— Mese. —

Írta: Péter Bácsi.

Volt egyszer egy szegény asszony,
Nagyon szegény asszony,
Lisztje se volt már, a miből
Kenyeret dagaszszon.

Egyetlenegy fia egyszer
Csak elébe állott:
— Elmegyek én, édes anyám,
Szerencsét próbálok.

Nagy a világ, sok az útja,
Sorba mind megjárom:
Vagy egyiken vagy másikon
Majd csak megtalálom.

Édes anyja sírva-ríva
Fel is tarisznyálta —
Könyáztatta keszkenővel
Integet utána.

Megy a legény, megy, mendegél
Bizó reménységgel,
Hegyen is túl, völgyön is túl
Kerek tóhoz ér el.

Kerek tónak partján mit lát
Szomorúfűz alatt?
A szárazon hánykolódni,
Vergődni egy halat.

— Szegény legény — szólal a hal —
Állj meg csak egy szóra!
Elveszek itt a szárazon,
Dobj vissza a tóba!

— Vissadoblak, szép arany hal,
Élj tovább a vízben!
Ringasson a gyöngyöző hab,
Áldjon meg az Isten!

— Téged is, te szegény legény,
A merre mégy, jól járj!
Ne, kivetek három halpénzt,
Jó téttedért jót várj.

Hogyha egyszer bajba kerülsz,
S nem lesz jó barátod:
Zörgesd, zörgesd, zörögtesd meg,
A többit meglátod.

Megy a legény, megy, mendegél
Bizó reménységgel,
Tavon is túl, mezőn is túl
Zöld erdőbe ér el.

Egy öreg ós embert lát ott,
Pihen egy tölgy alatt —
Hej, nehéz ám az a rőssé,
Bele majd megszakadt!

— Szegény legény — szól az öreg —
Állj meg csak egy szóra!
Hozd el, fiam, ezt a rőssét
Egy-két fordulóra.

— Hogyne vinném, öreg apám,
Haza viszem innen:
No lássa, már itthon vagyunk,
Áldja meg az Isten!

— Téged is, te szegény legény,
A merre mégy, jól járj!
Ne, egy ezüst kis szelencze,
Jó téttedért jót várj!

Hogyha egyszer bajba kerülsz
S nem lesz jó barátod:
Kipi, kipi, kopogtasd meg,
A többit meglátod.

Magy a legény, megy, mendegél
Bízó reménységgel,
Kunyhón is túl, erdőn is túl
Magas hegyhez ér el.

Magas hegynek alján mit lát
Kiálló szirt alatt?
Tüskebokor közt vergődni
Egy nagy sasmadarat.

— Szegény legény — szólal a sas —
Állj meg csak egy szóra!
Tüske közül szabadíts ki,
Segíts engem jóra!

— Hogyne tenném, te sasmadár,
Kisegítek innen...
Ringasd magad szabad szárnyon,
Áldjon meg az Isten!

— Téged is, te szegény legény,
A merre mégy, jól járj!
Ne, három toll a szárnyamból,
Jó tétédért jót várj!

Hogyha egyszer bajba kerülsz
S nem lesz jó barátod:
Rázd meg, rázd meg, rázogasd meg,
A többit meglátod.

Magy a legény, megy, mendegél
Bízó reménységgel,
Bekron is túl, hegyen is túl
Egy városba ér el.

Gyászfátyollal van a város
Mindenütt bevonva,
Nagy fekete zászlót lenget
A sok templom tervya.

Kérdegeti: miért ilyen
Fekete a város?
Búslakodik kis ház, nagy ház,
Minden olyan gyászos!

Szomorú az öreg király
Egyetlenegy lány,
Hervad, hervad, hervadozik,
Mint a kert virága.

Édes anyja, a ki nyugszik
Einn a temetőben,
Gyémánt gyűrűt hagyott rája,
Neve ott a kőben.

Arany hídról beejtette
Kerti kerek tóba,
Királyfiak, hercegzfiak
Keresik azóta.

Hej de, hej de mind hiába,
Sehol sem találják!
Pedig a jó öreg király
Annak adná lányát.

Szegény legény egyet gondol
S alszik egyet rája:
Másnap reggel beállít a
Király udvarába.

A király ép ott sétálgat
A márvány tornáczon,
Lánya sorsán töprenkedik,
Hogy mit is csináljon?

— Adjon Isten, király uram!
Volna egy kőrősem:
Azt a gyűrűt megkeresni
Engedje meg nékem!

— Hagyd el, fiam, soh'se próbáld,
Próbálták már százszor.
Ea keresed: akkor te is
A fejeddel játszol.

— Bizza csak rám, király uram,
Ea nyerek, ha vesztek:
A szép királykisasszonyért
Nem maradok veszteg. (Vége köv.)

GYŰRŰ, SZELENCZE, VIRÁG.

— Mese. — (Vége.)
Írta: Pósa bácsi.

Megy a legény, megy, mendegél
Bizó reménységgel,
Kerti kerek tó közepén
Arany hídra ér el.

Megzörgeti, zörögteni
Háromszor a halpénzt:
Kibukkan a szép arany hal
Té vizéből tüstén:

— Mi a bajod, szegény legény,
Mi a kívánságod?
Mondd el, mondd el hamarosan,
Méglesz, majd meglátod.

Elmondja, hogy a királylányt
Milyen bánat érte,
Hány királyi feje hullott
Már a porba érte!

— No ne búsulj, szegény legény,
Csak várj itt a hídon,
Valamennyi hal a vízben,
Mind, mind előhívom.

Le is merül... s fenn ringatja
Újra a tó habja:
A ragyogó gyémánt gyűrűt
A szájába tartja.

Viszi is a szegény legény:
— Itt van, jó királyom!
Váltsa be az ígérését,
Én csak ezt kívánom.

A szépséges királyleány
Ott terem e szóra,
Bús halovány két orcáján
Kinyílt egy-egy rózsa.

Oda borúl mosolyogva
A király nyakába:
— Vig vagyok már, édes apám,
Csakhogy megtalálta!

— Jól van, jól van, szegény legény,
Ember vagy, azt látom!
Ha kiállasz még egy próbát,
Úgy tiéd a lányom.

Ezer köhöl tiszta hűzát
Szórtattam ma széjjel,
Hét mértföldnyi nagy határon,
Szedd össze az éjje!

Piros hajnalhasadáskor,
Kis harang szavára,
Itt királyi udvaromon
Álljon garmadába!

Hagyd el mégis, so' se próbáld,
Próbálták már százszor...
Ha nem lesz meg: akkor te is
A fejeddel játszol.

— Bizza csak rám, király uram,
Ha nyerek, ha veszték:
A szép királykisasszonyért
Nem maradok vesztég.

Megy a legény, megy, mendegél
Bizó reménységgel,
Hét mértföldnyi nagy határnak
Közepére ér el.

Eszibe jut az ősz ember,
Próbál is szerencsét:
Háromszor megkopogtatja
Az ezüst szelenczét.

— Mi a bajod? — szólal egy hang —
Mi a kívánságod?
Mondd el, mondd el hamarosan,
Méglesz, majd meglátod.

El is mondja gondját, baját
Szomorúan, halkan:
S az ezüst kis szelenczének
Fődele föl pattan.

Sok, sok ezer fehér galamb
Száll ki turbékolva:
Hét mértföldnyi nagy határon
Rónára, halomra.

Hordják a sok tiszta búzát
 Király udvarába,
 Piros hajnalhasadáskor
 Ott áll garmadába.

Beköszön a szegény legény:
 — Jó reggelt, királyom!
 Váltsa be az ígétét,
 Én csak est kívánom.

A szépséges királyleány
 Ott terem a szóra,
 Két orcáján egyre csak szebb,
 Pirosabb a rózsza.

Oda borúl mosolyogva
 A király nyakába:
 — Úgy-e, úgy-e, édes apám,
 Ezt is megcsinálta!

— Jól van, jól van, szegény legény,
 Ember vagy, azt látom.
 Ha kiállsz egy végső próbát,
 Úgy tiéd a lányom.

Messze bérczen van a földnek
 A legszebb virága,
 Hágj föl érte égbenyúló,
 Szédítő ormára.

Hozz belőle a lánynak,
 De megéremelné!
 Hozz belőle egy bokrétát,
 Tűzd a szive mellé.

Hagyd el mégis, soh'se próbáld,
 Próbálták már százszor . . .
 Ha nem lesz meg: akkor te is
 A fejeddel játszol.

— Bizza csak rám, király uram,
 Ha nyerek, ha vesztek:
 A szép királykisasszonyért
 Nem maradok vesztég.

Megy a legény, megy, mendegél
 Bizó reménységgel,
 Égbenyúló bérez lábához
 Nagy fáradtan ér el.

A szívében, a lelkében
 Mennyi mindent forgat!
 S rázza, rázza, rázogatja
 A három sastollat.

Páros csillag mosolyog a
 Magas bérezoromra:
 Bérezoromról a sasmadár
 Leesap nagy sahogva.

— Mi a bajod, szegény legény,
 Mi a kívánságod?
 Mondd el, mondd el hamarosan,
 Meglesz, majd meglátod.

Elmondja, hogy eddig mindig
 Minden útján jól járt;
 De most, de most, hogy állja ki
 Az utolsó próbát?

— No, ne búsulj, szegény legény,
 Várj csak meg itt engem!
 Én neked azt a bokrétát
 Azonnal megszerzem.

Repül a sas égbenyúló
 Magas bérezoromra:

S a föld legszebb virágát a
Körme között hozza.

Viszi is a szegény legény:
— Itt van, jó királyom!
Váltsa be az ígétét,
Szívemből kívánom.

A szépséges királyleány
Ott terem e széra:
Két orezáján kivirított
Egészén a rózsza.

Oda borúl mosolyogva
A király nyakába:
— Úgy-e, úgy-e, édes apám,
Neki nincsen párja!

— Jól van, jól van, édes fiam,
Ember vagy, azt látom!
Nesze, itt a mátkagyűrű,
A tied a lányom.

— Megköszönöm, király atyám,
A jószágát hozzám!
Életemet szép mátkámért
Százszor feláldoznám!

Hanem hogy a boldogságom
Tetőpontra hágjon:
Király atyám, kedves mátkám,
Még csak egyre vágyom.

Messze, messze, hol a hegyen
Örök fehér hó van,
Ott lakik egy szegény asszony
Egy kis vityillóban.

Nagyon szegéy . . . alig van a
Betevő falatja . . .
Éjjel-nappal a vándorló
Fiát siratgatja

Az én édes öreg anyám
Az a szegény asszony . . .
Úgy szeretném elhozni, hogy
Tovább ne sirasson.

Hadd lakjék itt, király atyám,
Szépséges szép mátkám,
Istenem, de boldog lennék,
Ha mindennap látnám!

Örömemnek úgy nem lenne
Soha semmi hija . . .
Jóságos jó király atyám,
Úgy-e ide hívja?

— Becsülöm a szived, fiam!
No csak eredj érte!
Megtartjuk a lakodalmat
Mához három hétre.

Megy a legény az anyjáért
Aranyos hintóban,
Messze, messze, hol a hegyen
Örök fehér hó van.

Viszi, viszi a király:
Fényes palotába:
Rázendíti az országnak
Minden muzsikása.

Kezdődik a lakodalom,
Soh' se láttam párját . . .
Ki jön velem a lakziba?
Tán még most is járják!